

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασί τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
κάστ' ἡν ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα

εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναικεῖαι κλίκαι. — Ἡ ὁμιλία τῆς βαρωνίδος Gripenberg Β'.
— Ἡ κ. Curie καθηγήτρια τῆς Σορβόνης τῶν Παρισίων (κατὰ με-
τάφρ. Δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Οἱ ἀγῶνες τῶν ἀρχαίων χρόνων
(ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Κερκμοπούλου. — Χωρὶς ὄνομα (μυθιστορία
κ. Κ. Παρρέν). — Ἀλληλογραφία. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπι-
φυλλίς: Εἰς τὴν τροφόν. Jules Lemaitre μεταφρ. Εἰρ. Νικολαΐδου.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΚΛΙΚΑΙ

Εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς ὁμιλίας τῆς βαρωνίδος Gripen-
berg θίγεται ἐν σημείον τῆς γυναικείας ἀδυναμίας, τὸ ὅποσον,
ὡς ἀποδεικνύεται, ἐλαττώνει πολὺ τὴν συνεκτικὴν δύνάμιν
τῆς ἐργασίας καὶ δράσεώς μας καὶ υποτιμᾷ μεγάλως τὸν εὐ-
γενῆ σκοπόν, ὃν ὅλαι αἱ γυναῖκες ἐπιδιώκομεν.

Ἡ βαρωνὶς ὁμιλεῖ περὶ τῆς τάσεώς μας νὰ σχηματίζωμεν
κλίκαι, κέμματα, περὶ μιᾶς διαθέσεως κἄπως ἀποσυνθετικῆς,
διαιρετικῆς τῶν μὲν ἀπὸ τὰς δέ. Ἡ Φιλανθὴ κυρία εἰς τὴν
διάγνωσιν αὐτὴν τῆς γυναικείας ἀδυναμίας ἀναδεικνύεται με-
γάλη ψυχολόγος καὶ ἀνατόμος τῶν γυναικείων χαρακτήρων.

Αἱ γυναῖκες πράγματι δὲν φαινόμεθα νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι
κοινὴ μεγάλη πρόγονος ὅλων μας ὑπῆρξεν ἡ Εὐχ τῆς Γραφῆς
καὶ ὅτι ὅλα τὰ δυστυχήματα καὶ ὅλαι αἱ συμφοραὶ, τὰς ὁποίας
μία ἄδικος παράδοσις ἐσώρευεν ἐπάνω εἰς τοὺς ὄμους τῆς,
ἀντανεκλοῦν ἐπὶ ὅλων ἡμῶν, ἀδιακρίτως πλοῦτου καὶ κατα-
γωγῆς καὶ κοινωνικῆς θέσεως.

Καὶ ὄχι μόνον τὸ λησμονοῦμεν, ὄχι μόνον ὅσαι ἐξαιριτικῶς
ἠννοήθησαν ἀπὸ τὴν τύχην, ὅσαι εὐρίσκουν τὸν δρόμον τῆς
ζωῆς σπαρμένον μὲ ἄνθη, μένουσι ἀδιάφοροι διὰ τὴν ἀθλιότητά

τῆς μεγάλης μερίδος τῶν ὁμοφύλων των, ἀλλὰ καὶ συχνά
αὐταὶ γίνονται αἱ ἀσπονδότεραι ἐχθραὶ καὶ πολέμοι τῶν.

Μεγάλος ἦτο ὁ σοφὸς, ὁ ὀπίσθος εἶπεν: Ὁ μέγιστος ἐχθρὸς τῆς
γυναικείας εἶνε αὐτὴ ἡγυναικία. Διότι πράγματι εἰς τὰς γυναικείας
τάξεις πρέπει νὰ ἀναζητηθῶν αἱ διὰ τῆς ἐπιπολαιότητός των ὑπο-
τιμῶσαι τὴν ἀξίαν τῆς γυναικείας, αἱ συστηματικαὶ ἐπιχρόνισται, αἱ
ἀμείλικτοι καὶ ἀνηλεεῖς κατήγοροι, αἱ μὲ ἐλαφρὰν συνείδησιν καὶ
ἀπλῶς ἀπὸ ἀνίαν καὶ χάριν διασκεδάσεως καταρίπτουσαι ὑπολή-
ψεις καὶ στιγματίζουσαι ὀνόματα, ὅλαι ἐν τέλει αἱ κακαὶ γλώσσαι
καὶ αἱ μωρὰ διάνοιαι, αἱ διασπείρουσαι γύρω των τὸν δυσφημι-
σμόν καὶ τὴν ἠθικὴν καταστροφὴν χιλιᾶδων γυναικῶν καὶ χι-
λιᾶδων οικογενειῶν ἐντίμων.

Εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν πρέπει νὰ ταχθῶν καὶ ὅλαι αἱ μη-
τέρες, αἱ παιδαγωγοῦσαι τοὺς υἱοὺς των εἰς τὰς ἀρχὰς αὐτάς,
αἱ δηλητηριαζούσαι τοὺς ἀνδρικοὺς χαρακτῆρας καὶ ριζόνουσαι
εἰς τὰς ἀνδρικὰς ψυχὰς τὰ μικρὰ καὶ εὐτελεῖ καὶ ταπεινὰ ἐν-
στικτικὰ τῆς δυσπιστίας καὶ συκοφαντίας καὶ ἐπιβουλῆς. Ἐὰν
ἀπὸ τὰς γυναικείας αὐτὰς μονάδας ἔλθωμεν εἰς τὰς ομάδας
καὶ τὰ στελέχη, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὰς κοινωνικὰς τάξεις,
τότε βλέπομεν τὸ κακὸν ἐπεκτεινόμενον καὶ γενικευόμενον
εἰς βαθμὸν ἐπικίνδυνον, ἀποκλείοντα πᾶσαν ἰδέαν ἀλληλεγ-
γύης.

Καὶ ἀρά γε τὸ κακὸν αὐτό, τὸ ὅποσον, φεῦ! λυμάνεται καὶ
τὸν μικρὸν μας τόπον, ἴσως περισσύτερον ἀπὸ τὰς μᾶλλον ἀνε-
πτυγμένας ἡμῶν χώρας, δὲν ὑπεισέρχεται λαθραίως καὶ εἰς
τοὺς ὁργανισμοὺς τῶν γυναικείων σωματείων μας; Ἀρά γε
αἱ κυρίαὶ αἱ ἀποτελοῦσαι αὐτά, εἴτε μεγαλῶνυμα καὶ ἐπίση-
μα, εἴτε ἀφανῆ καὶ ἄσημα φέρουν εἰς τὸ ἔργον τῶν ομάδων
αὐτῶν τὸ αἶσθημα τῆς εἰλικρινείας καὶ ἀμοιβαίας ἐκτιμῆσεως

Είς τὰς Ἀθήνας ἔγραψα τὴν ἀπόφασίν μου. Ἐλπίζω ὅτι μετὰ τὴν εἰλικρινῆ αὐτὴν ἐξομολόγησιν θὰ μὲ ἐννοήσῃς καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶσαι κακός, θὰ θελήσῃς χωρὶς σκάνδαλα καὶ δυσαρρεσκείας νὰ μοῦ δώσῃς τὸ διαζύγιον.

Υγίαινε, φίλε μου. Σὲ ἀφίνω χωρὶς μνησικακίαν. Αἰσθάνομαι ἕνα κενὸν γύρω μου αὐτὴν τὴν στιγμήν, μίαν ἀδυναμίαν, κἀτὶ τὸ ὅποιον μοῦ λείπει καὶ μὲ λυπεῖ. Ἴσως εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἡ ὁποία θέλει καιρὸν διὰ νὰ ἐγκλιματισθῇ μὲ ὅσους δὲν ἦσαν ποτὲ ἐλεύθεροι. Ἴσως εἶναι ἡ ἀφύπνισις εἰς τὴν πραγματικότητα ἀπὸ τὸ πρῶτον καὶ ὠραῖον ὄνειρον τῆς νεότητός μου, τὸ ὅποιον ἐπλήρωσα μὲ τόσας δάκρυα καὶ τόσας ἀπογοητεύσεις. Ἴσως εἶναι ἡ λύπη ὅτι δὲν θὰ σὲ ἐπανιδῶ, καὶ ἡ συναίσθησις ὅτι θὰ εἶσαι δυστυχής, διότι ἡ Σόνια σὲ ἐγκαταλείπει καὶ τὰ πάντα σὲ χωρίζουν ἀπὸ τὸ παρελθόν. Ὅπως δὴποτε λυποῦμαι πολὺ καὶ πονῶ. Ἐλένη.»

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΟΦΟΝ

Ὁ κύριος καὶ κυρία Λουαζέλ, ἦσαν σχεδὸν πτωχοί, ἀλλ' ἔξουσαν ἀξιοπρεπῶς ἐκεῖνος ἦτο διδάσκαλος ἐνὸς δημοτικοῦ σχολείου, ἐργατικός καὶ καλός, ἐλάτρευε τὴν γυναῖκά του, ἐκείνη, κόρη μικροεμπόρου, ἦτο ζωηρά, ἔξυπνη καὶ φυσικὰ πολὺ κομψή. Ὁ σύζυγος ἐκέρδιζε τρεῖς χιλιάδας πεντακοσίας δραχ. τὸ ἔτος. Ἐκατοικοῦσαν εἰς ἕνα μικρὸν διαμέρισμα, εἰς τὸ ἕκτον πάτωμα, πλησίον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Θρόνου. Ἡ σύζυγος μὲ πολὺ μικρὰ πράγματα ἐγνώριζε νὰ εἶνε πάντοτε καλὰ ντυμένη, ἐπίσης τὸ μικρὸν σπιτάκι, τῆς τὸ εἶχε στολίσει μὲ διάφορα ἐργόχειρα καὶ μόλις ἤρξετο ὁ Ἀπρίλιος ἐπρόσθετε καὶ τὸ μεγάλον στολίδι τῶν λουλουδιῶν. Ἐπιήγειναν εἰς τὸ θέατρον τέσσαρες ἕως πέντε φορές τὸν χρόνον, καμμιά φορά, τὴν Κυριακὴν, εἰς συναυλίαν, ἔκαμον μακρινοὺς περιπάτους, εἰς τὸ δάσος, τέλος ἦσαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους, ὅπου εὐχαριστοῦνται μὲ τὰ ὀλίγα καὶ εἶνε εὐτυχεῖς μὲ μικρὰ πράγματα. Μὲ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ζωῆς κατώρθωσαν νὰ κίμουν καὶ οἰκονομίαις.

Μίαν ἡμέραν ἡ κυρία Λουαζέλ ἠσθάνθη ὅτι ἐμελλε νὰ γίνῃ μητέρα· αὐτὸ τοὺς ἐπροξένησε μεγάλην χαρὰν· ἠδύνατο ν' ἀναθρέψουν ἕνα παιδάκι· θὰ τὸ ἔτρεφε μόνη τῆς καὶ θὰ ἔπερνε μόνον μίαν μικρὰν ὑπηρετίαν. Ἦρχισε νὰ τοῦ ἐτοιμάζῃ τὰ πράγματά του καὶ αἱ ἡμέραι ἐπερνοῦσαν ὡς χρυσῶν ὄνειρον.

Ὁ τοκετὸς ἦτο παρὰ πολὺ δύσκολος, ἀλλ' ὅταν τῆς παρουσιάσαν τὸ μικρὸν ἀγοράκι τῆς ἠσθάνθη ἄμετρον εὐτυχίαν καὶ ἐμεδίασε μὲ χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν.

Εἶνε ὠραῖο εἶπε, θὰ τὸ ὀνομάσωμεν Γεώργιον, καὶ εὐχομαι νὰ εἶνε πολὺ εὐτυχής.

Τὴν ἐπομένην ἔπαθε πυρετὸν καὶ ὁ προσκληθεὶς ἰατρός εἶπε ὅτι ἡ κατάστασις ἦτο σοβαρά· θὰ ἐσώζετο ἴσως, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ θρέψῃ μόνη τὸ μικρόν. Τὸ μωρὸν ἦτο καχεκτικὸν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀναθρέψουν μὲ biberon, ἔπρεπε λοιπὸν ἢ νὰ πάρουν τροφὸν μάναν εἰς τὸ σπίτι ἢ νὰ τὸ ἐμπιστευθοῦν εἰς μίαν τροφὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Νὰ πάρουν τροφὸν εἰς τὸ σπίτι ἦτο ἀδύνατον, ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ τὸ δώσουν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ὁ κύριος Λουαζέλ ἐζήτησε ἀπὸ τὸ μεσιτικὸν γραφεῖον καὶ μεταξὺ ἐκείνων, ὅπου τοῦ ἐπαρουσίασαν, ἐδιάλεξε μίαν καλῆς ὑγείας καὶ εὐχαρίστου ἐξωτερικοῦ. Ἡ Ῥοζαλία Boulard κατοικοῦσεν εἰς ἕνα μικρὸν χωρίον τῆς Beauce καὶ παρουσίας λαμπρὰ συστατικὰ τοῦ δημάρχου καὶ τοῦ ἐφημερίου.

Ἡ κυρία Λουαζέλ ἠθέλησε νὰ δῇ τὴν Ῥοζαλίαν.

Ὅταν ὁ Ἀλέκος ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσίν του ἠσθάνθη ὅτι τὰ μάτθα ἦσαν γεμάτα δάκρυα καὶ ὅτι εἰς τὸν λακμόν του ἀνέβαινε ἕνας λυγμός. Λοιπὸν ἔχανε καὶ τὴν σύζυγον καὶ τὴν ἐρωμένην. Ἦτο πολὺ. Καὶ μέσα εἰς τὰ βέβη τῆς συνειδήσεώς του ἔδιδε δικίον καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωὴν του, ὅπου ἀπεγύμνωσε μόνος τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸν ἐζήτηζε καὶ τὸν ἐμελετοῦσε καὶ τὸν ἀνεγνώριζεν ὅποιος ἦτο πραγματικῶς. Ἐπρεπε νὰ εὑρεθοῦν ἀπέναντί του δύο γυναῖκες, τὰς ὁποίας ἡ δυστυχία καὶ ἡ ἀπιστία του νὰ κάμῃ τόσον ἰσχυράς, ὥστε καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη νὰ τὸν ψυχολογήσουν, ὡς τὸν ἐψυχολόγησαν καὶ νὰ τὸν ἀπακηρῦτουν ὡς τὸν ἀπεκέρυτταν. Εἶχε καταπέσει τόσον εἰς τὴν ὑπόληψιν καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης, ὥστε ἠσθάνετο ὅτι τίποτε δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὰς πείσῃ νὰ ἀλλάξουν ἀπόφασιν. Ἐπειτα ἠσθάνετο καὶ ὁ ἴδιος ὅτι εἰς τὸ μέλλον δὲν ἠμπο-

— Ὅα τὸ περιποιῆσαι πολὺ τὸ μικρὸ μου; κυρία, τῆς εἶπε.

Ἡ τροφὸς τὴν ἐβεβαίωσε ὅτι θὰ τὸ προτιμᾷ ἀπὸ τὸ ἰδικόν της μικρόν, διότι ἐγνώριζε ὅτι ὅταν ἀναλαμβάνῃ κανεὶς ἕνα πρᾶγμα πρέπει νὰ τὸ κάμῃ ὅπως πρέπει. Τὸ καῦμένο τὸ μικράκι, προσέθεσε, ἀπὸ τώρα τὸ ἀγαπῶ, θέλει ἡ κυρία νὰ τὸ θρέψω ἑμέσως;

Ἡ δυστυχὴς μητέρα ἐδέχθη μὲ εὐγνωμοσύνη, ἂν καὶ ἐζήλευε νὰ βλέπῃ μιὰ ξένη γυναῖκα, νὰ τρέφῃ τὸ παιδί της, καὶ ἐκεῖνο νὰ τρώγῃ μὲ τόσον καλὴν ὄρεξιν. Ἐδῶκε εἰς τὴν Ῥοζαλίαν τὴν προῖκα τοῦ μικροῦ καὶ διάφορα δῶρα δι' αὐτὴν. Τὴν στιγμήν ὅπου ἤθελε νὰ χωρισθῇ τὸ παιδί της ἡ μητέρα, τὸ ἐφίλησε μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν της καὶ ἐσύστησε καὶ πάλιν εἰς τὴν τροφὸν νὰ τὸ περιποιεῖται. Ὁ κύριος Λουαζέλ ὠδήγησε τὴν Ῥοζαλίαν εἰς τὸν σταθμόν, καὶ ὅταν ἐπέστρεψε, εἶπεν εὐχαριστημένως εἰς τὴν γυναῖκά του:

— Βεβαίως αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔχει καλὸν ἐξωτερικὸν καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ περιποιηθῇ τὸ μικρόν μας.

Ἡ ἀσθένεια τῆς κυρίας Λουαζέλ ὑπῆρξε μακρά, καθὼς καὶ ἡ ἀνάρρωσις, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν μικρόν· ὁ ἀνδρας ὅμως τῆς τροποῦ ἔγραφε κάθε ἐβδομάδα τὴν ἰδίαν πάντοτε ἐπιστολήν: «Σὺς γράφω μόνον διὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι τὸ παιδί εἶνε λαμπρά, ἐμεγάλωσε πολὺ καὶ ἐπάχυνε, ἡ κυρία ὅταν θὰ τὸ δῇ δὲν θὰ τὸ γνωρίσῃ», καὶ εἰς τὸ τέλος ἐπρόσθετε πάντοτε ὅτι ἔχουν ἀνάγκη κἀτὶ παραπάνω ἀπὸ τὸν μισθὸν διὰ ν' ἀγοράσουν ζάχαριν καὶ σαποῦνι. Καὶ οἱ γονεῖς ἔστελλον εὐχαρίστως πέντε φράγκα περιπλέον, καὶ εὐχαριστοῦσαν τὴν Ῥοζαλίαν διὰ τὰς περιποιήσεις της. Ἦρχισαν ὅμως νὰ στενοχωροῦνται οἰκονομικῶς ἕνεκα τῆς ἀσθενείας τῆς κυρίας Λουαζέλ, καὶ δι' αὐτὸ ἀνέβαλον ἀκόμη τὸ ταξεῖδι των εἰς τὴν Beauce, διὰ νὰ ἴδουν τὸν μικρόν.

Ἀλλοίμονον! πόσα δάκρυα θὰ ἔχυνε ἡ δυστυχὴς αὐτὴ μητέρα, ἂν ἐγνώριζε πῶς μετεχειρίζοντο τὸ μικρόν της.

Ἡ Ῥοζαλία δὲν ἦτο κακὴ, ἀλλὰ φυσικὰ προτιμοῦσε τὸ μικρόν της, ἐπομένως ἔδιδε πρῶτα εἰς ἐκεῖνο νὰ φάγῃ καὶ ἔπειτα εἰς τὸ ξένον, εἰς τρόπον ὥστε ὁ μικρὸς Παρισινὸς ἔμενε νυστικός ἢ ἐχώρτανε μὲ βρεμμένον ψωμί, τὸ ὅποιον ἦτο πολὺ δύσπεπτον διὰ τὸν ἀσθενῆ ὀργανισμόν του. Καὶ δὲν ἦτο μόνον αὐτὸ, ἐπειδὴ ἡ Ῥοζαλία ἦτο καλὴ μητέρα, ἐφοροῦσε εἰς τὸ ἰδικόν της παιδί τὰ πορῆματα τοῦ Γεωργίου, ὅταν μάλιστα μίαν ἡμέρα τοῦ ἔστειλε ἡ μητέρα του ἕνα πολὺ ὠραῖο φόρεμα, κατενθουσιασμένη τὸ ἔβαλε ἑμέσως εἰς τὸν Friend της.

— Ὡ! Τὶ ὠραῖον, ποῦ εἶνε τὸ ἀγοράκι μου! εἶπε μὲ χαρὰν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γεώργιος ἔκλαιε, σὺν νὰ ἤθελε νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά του:

Ἐθέλεις νὰ σιωπήσῃς; εἶπε ἡ Ῥοζαλία, καὶ ἐφώνασε τὸ με-

ροῦσε νὰ γίνῃ καλλίτερος ἀπὸ ὅ,τι ἦτο εἰς τὸ παρελθόν.

Ἐμεινε κλεισμένος εἰς τὸν δωμάτιόν του ὅλην τὴν ἡμέραν, καπνίζων λυσσωδῶς καὶ περιφερόμενος ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον. Ἐπαυσε ἐντελῶς νὰ σκέπτεται, ἠσθάνετο μόνον μίαν μεγάλην λύπην καὶ ἕνα τέλειον ἐξευτελισμόν. Πρὸς τὸ βράδυ, ὅταν ἦναψαν τὰ φῶτα καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἦλθε διὰ τρίτην φορὰν νὰ ζητήσῃ διαταγὰς, ἐνδύθη καὶ ἐζήθη. Ἐτριγύρισεν ὅλα τὰ boulevards χωρὶς νὰ εἰσευρῇ καὶ ὁ ἴδιος ποῦ ἐπῆγαινε καὶ τί ἐζητοῦσε. Ἐπῆγεν, εἰς ἕν γραφεῖον πληροφοριῶν καὶ ἐζήτησε τὰς διευθύνσεις τῶν μοναστηριῶν καὶ τῶν σχολείων τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἀγ. Ἰωσήφ, τὰ ὅποια ἐλειτοῦργοῦσαν εἰς τὸ Παρίσι καὶ εἰς τὰ προάστεια. Περὶ τὰ μεσάνυκτα εὐρέθη ἔξω ἀπὸ τὸ Moulin-Rouge. Εἰσῆλθεν ἐκεῖ, πρέστη εἰς τὸ θέαμα ὄλων τῶν αἰσχυρῶν καὶ φαύλων θεαμάτων, τὰ ὅποια

γαλιέτερο ἀγοράκι της νὰ τὸν πάρῃ νὰ τὸν πάῃ περίπατο. Καὶ αὐτὸ ἐγίνετο κάθε φορὰ ὅπου ὁ μικρὸς Γεώργιος ἔκλαιε, τὸ ὅποιον συνέβαινε συχνά, διότι ἐτρέφετο κακὰ καὶ εἶχε πάθει ἀθεράπευτον διάρροϊαν.

Τέλος μίαν ἡμέραν ὅπου ἡ κυρία Λουαζέλ ἦτο καλλίτερα, ἐπῆγε μὲ τὸν σύζυγόν της νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν Γεώργιον, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀπεφάσισαν ἔξαφνα δὲν εἶχον καιρὸν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν τροφόν.

Τὸ χωρίον τῆς Ῥοζαλίας ἦτο ἀρκετὰ μακρὰν ἀπὸ τὸν σταθμόν ὅπου ἐκατέβησαν. Ὁ καιρὸς ἦτο σκοτεινὸς καὶ ἡ μεγάλη πεδιάς ἐφάνη πένθιμος εἰς τὴν κυρίαν Λουαζέλ. Τέλος ἐφθασαν εἰς τὸ σπιτάκι τῆς παραμάνας, ἡ καρδιά τῆς μητέρας ἐσφίχθη, ὅταν εἰσῆλθε εἰς τὸ πτωχικὸν καὶ γυμνὸν δωμάτιον, ὅπου ἐξοῦσε τὸ μικρόν της. Ὁ Friend, τὸ παιδάκι τῆς παραμάνας, ἐκάθητο εἰς τὴν ἄκρην τῆς ἐστίας εἰς τὴν μικρὰν καρεκλίτσα του, μὲ τὸ ὠραῖον φόρεμα τοῦ Γεωργίου, ὁ ὅποιος εὐρίσκετο εἰς τὸν ἄγρον ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ Totot καὶ κατὰ τύχην δὲν ἔκλαιε.

Ἡ κυρία Λουαζέλ ἔτρεψε πρὸς τὸν Fred:

Ὡ! ἀγάπη μου, Γεωργάκι μου!... Πόσον εἶνε ὠραῖος, πόσον εἶνε καλὸ! χωρὶς τὸ φόρεμά του δὲν θὰ τὸν ἐγνώριζα, ἀλλὰ παραμὰν γιατί τοῦ βάζεις κάθε ἡμέραν τὸ καλὸ του φόρεμα!

Ἡ Ῥοζαλία ἑμέσως ἐνόησε τὴν ἀπάτην καὶ ἀπεκρίθη χωρὶς δισταγμῶν.

— Ἀ! κυρία, τοῦ πάει τόσον ὠραῖα. Ἐλα, μικρὸ μου, κάμε γελάκια εἰς τὴν κυρία... εἶνε ἡ μαμά σου... Εἶνε περιέργον πῶς μοιάζει μὲ τὸν κύριον, δὲν βρίσκεται κυρία;

— Καὶ τὸ ἰδικόν σου παιδί, ἠρώτησε ἡ κυρία Λουαζέλ, ποῦ εἶνε; ἠμπορῶ νὰ τὸ ἴδω.

Ὡ! εἶνε εἰς τὴν γαίαν μου μὲ τὸν ἀδελφόν του Totot, τὸ στέλω ἐκεῖ, διότι θέλω νὰ τὸ ἀποκόψω, δὲν τὸ τρέφω παρὰ τὸ πρῶτο καὶ τὸ βράδυ, διὰ νὰ ἔχῃ ὁ μικρὸς σὰς ὄλον τὸ γάλα μου.

— Ἀλλὰ ἠμπορεῖς νὰ τοὺς τὸ μοιράζεις, εἶπε ἡ κυρία Λουαζέλ

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, θὰ τὸν δῆτε πόσον εἶνε καλὸ, διότι βέβαια θὰ μείνετε μερικεὶς ἡμέρες;

— Ὅχι, θὰ φύγομεν εἰς τὰς εἶς.

Ἡ τροφὸς ἐζήθη διὰ μίαν στιγμήν καὶ ἔστειλε πραγματικὰ τὸν Totot μὲ τὸν Γεώργιον εἰς τὴν μητέρα της μὲ τὴν παραγγελίαν νὰ μὴν ἐπιστρέψουν πρὶν βραδιάσῃ.

Ὅταν ἐπέστρεψε εὐρὲ τὴν κυρία Λουαζέλ νὰ θαυμάζῃ ἀκόμη τὸν Fred καὶ νὰ ψιθυρίζῃ.

— Ἀλλὰ πῶς μοῦ γελᾷ, πῶς δὲν μὲ φοβεῖται διάλου, λὲς καὶ ἠξέουρι πῶς εἶμαι ἡ μαμά του.

Ἐφυγον κατευχαριστημένοι, ἔπειτα ὅμως ἀπὸ ἕνα μῆνα ἔλαβαν ἀπὸ τὴν τροφὸν ἕνα γράμμα διὰ τοῦ ὁποίου τοὺς ἀνήγγελε τὸν θάνατον τοῦ Γεωργίου: «Αὐτὸ συνέβη ἔξαφνα, τὸν ἐπεριποιήθησαν ὅσον ἦτο δυνατόν...».

ἐλκύουν πολυπληθεῖς ὄλους τοὺς ξένους, καὶ ἔπειτα ἐζήτησε νὰ φάγῃ κἀτὶ. Ὅταν ἐτελείωσε ἦτο τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Εἶχε πιεῖ κρασιὰ καὶ Champagnes δι' ἕκαστον φράγκα. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε μεθύσει.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του. Ἐποίησε τῆς βελίξες του, ἐρρίφθη εἰς ἕνα ἀνακαυτικὸν σοφά, καὶ ἐκάπνιζεν ἕως ὅτου ἐξημέρωσε. Εἰς τὰς εἶς τὸ πρῶτο ἐσήμανεν ἕνα ὑπηρετήν, ἐζήτησε τὸν λογαριασμόν του καὶ μίαν ἄμαξαν. Ἐπλήρωσε καὶ μὲ τὸ πρῶτον τραῖνο ἀνεχώρησε διὰ Μασσαλίαν. Ἐπου ἀπεβιάσθη εἰς τὸ διὰ Πειραιᾶ φεῦγον τὸ βράδυ ἐκεῖνο Messageries.....

Μετὰ τρεῖς μῆνας ἡ σύζυγός του ἐλάμβανεν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Πρεσβείαν ἕνα ὀγκώδη φάκελλον σφραγισμένον μὲ πέντε κόκκινες βούλες. Ἦτο τὸ διαζύγιον.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔθρεψε φοβερά Ἡ κυρία Λουαζέλ ἡ ὁποία ἦτο ἀπαρηγόρητος διότι δὲν παρευρέθη εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ μικροῦ της, ἔκλαιε ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἔφθασε ἐξητηλημένη καὶ μόλις δυναμένη νὰ περιπατήσῃ.

Ἡ Ῥοζαλία εἶχε στείλει ἀπὸ τὸ πρῶτο τὸν Totot καὶ τὸν Fred εἰς τὴν γαίαν τους. Καὶ αὐτὴ ἔκλαιε ἀληθινά, ὥστε ἡ κυρία Λουαζέλ ἄμα τὴν εἶδε τὴν ἐνηγκαλίσθη.

Ἐπειτα ἡ μητέρα ἐκύτταξε τὸ μικρὸν πτώμα.

Ὁ Γεώργιος ἐφοροῦσε διὰ πρῶτην φορὰν τὸ ὠραῖον φόρεμά του, καταλερωμένον ἀπὸ τὸν Fred. Ἦτο τόσον ἀδύνατος ὥστε νὰ προξενῇ τρόμον.

— Κακόμοιρο μικρὸ, πῶς ἄλλαξε, ἔλεγε ἡ μητέρα θρηνοῦσα.

Ὁ κύριος Λουαζέλ ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν τὸ νεκρὸν παιδίον, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Τὸν εἶχε καταλάβει μιὰ φοβερὰ ἀμφιβολία...

Ἐλάτε τώρα μὴν τὸ κυττάζετε πλέον, εἶπε ἡ Ῥοζαλία, αὐτὸ θὰ σὰς κάμῃ κακό.

Αἰφνῆς ὁ Totot εἰσῆλθε, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανενᾶ, κρατῶν τὸν Fred εἰς τὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ Ῥοζαλία ἔγινεν ὠρὰ ὡς νεκρά. Ὁ Totot, εἶπε, ὅτι ἡ γαίαν τους ἦτο ἄρρωστη καὶ δὲν τοὺς ἤθελε σπῖτι της.

Καὶ ὁ Fred, μὲ τὴν σκούφια τοῦ Γεωργίου μὲ τὰ φορέματα καὶ τὰ παπουτσάκια, ὄλος ζωὴ καὶ ὑγεία ἤρχισε νὰ χαμογελᾷ εἰς τὸν κύριον καὶ εἰς τὴν κυρίαν.

Ἐμέσως ἐνόησαν ὅλην τὴν ἱστορίαν καὶ ἡ κυρία Λουαζέλ ἐκύτταξε τὴν Ῥοζαλίαν κατὰ πρόσωπον. Ὁ κύριος Λουαζέλ ἐδάδισε κατ' εὐθεῖαν ἐπάνω της, ἐνῶ ἐκείνη ἐντρομος ὀπισθοχώρησε, καὶ ὕψωσε τοὺς δύο γρόνθους του: «Εἰς τί ὅμως θὰ ἐχρησίμευς; νὰ τὴν φονεύσῃ». καὶ ἐπέστρεψε καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς μικρᾶς κούνας, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένον. Ἐνῶ ἡ Ῥοζαλία ἐκυλιέτο κατὰ γῆς κλαίοντα.

Μετ' ὀλίγον ἔφεραν τὸ μικρὸν φέρετρον, ἦλθε ὁ ἐφημέριος μὲ ἕνα παιδί μὲ τὸν σταυρὸν τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου.

Εἶνε ἀπελπιστικὰ θλιβεραὶ αἱ κηδεῖαι τῶν μικρῶν αὐτῶν Παρισινῶν διὰ μέσου τοῦ ἐρήμου δρόμου τοῦ χωρίου, τὰς ὁποίας ἀκολουθοῦν πάντοτε ἕνας κύριος καὶ μία κυρία πενηθοροῦντες καὶ κλαίοντες, ἐνῶ οἱ χωρικοὶ τοὺς κυττάζουν μὲ περιέργειαν, καὶ οἱ ὁποῖοι ἀφήνουν εἰς μίαν χαμένην γωνίαν ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν καρδιά τους.

Ὅταν ἤρχισαν νὰ βίπτουν τὸ χῶμα εἰς τὸν μικρὸν τάφον, ἡ κυρία Λουαζέλ, τὴν ὁποίαν ἡ ἀσθένεια εἶχε κάμει νὰ ξεγᾶσῃ τὸ μοναδικὸν φίλημα εἰς τὸ μικρόν της, ἐφώνασε!

«Ἀχ! ἀγαπημένο μου μικρὸ, δὲν σ' ἐφίλησα τοῦλάχιστον ζωτανόν».

Ὅταν ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον, ἡ Ῥοζαλία ἀσυνειδήτως εἶπε εἰς τὴν κυρίαν Λουαζέλ.

— Ἐλπίζω ὅτι ἂν ἡ κυρία ἀποκτήσῃ ἄλλο μικρὸ, θὰ μὲ προτιμήσῃ. (Jules Lemaitre).

Μετά ἐν ἔτος ἀκριβῶς ἡ Ἑλένη ἐδιάβαζεν εἰς μίαν Ἑλληνικὴν Ἐφημερίδα τὴν ἀγγελίαν τῶν εὐτυχῶν γάμων τοῦ Ἀλέκου μετὰ πλουσίας νύμφης τῶν Ἀθηναίων. Εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς εἰδήσεως αὐτῆς ἕνα δάκρυ ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἄκρον τῶν ματιῶν της. Ἦτο ὁ τελευταῖος φόρος εἰς τὸ παιδικὸν ὄνειρον τῆς εὐτυχίας της ἢ ἡ συμπάθειά της πρὸς τὴν δυστυχῆ, ἢ ὅποια τὴν διεδέχετο πλησίον τοῦ Ἀλέκου;

ΣΚΕΨΕΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Τὰ ἄσπρα μαλλιά εἶνε ὁ ἀφρός, ὁ ὅποιος σκεπάζει τὴν θάλασσαν ἔπειτα ἀπὸ τὴν καταιγίδα.

Ποτὲ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κουρασθῇ τις ἀπὸ τὴν ζωὴν, δὲν κουράζεται παρὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του.

Κάθε πράξις μας ἀνταμοίβεται ἢ τιμωρεῖται, μόνον δὲν ἐξαιλεῖται.

Ὅ,τι χωρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ ζῷον εἶνε ἡ ἀμφιβολία.

Μιά γυναῖκα ἢ ὅποια δὲν ἠννοήθη, εἶνε γυναῖκα ἢ ὅποια δὲν ἐννοεῖ τοὺς ἄλλους.

Μισεῖτε μίαν δυστυχῆ γυναῖκα, τὴν ὅποιαν δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσατε νὰ παρηγορήσετε.

Ὁ ἔρωσ καὶ ἡ πολιτικὴ εἶνε ὁ θάνατος τῆς φιλίας.

Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι νομίζουν ὅτι ἔχομεν εὐτυχίας τὰς ὅποιας ἡμεῖς δὲν ἠσθάνθημεν.

Ἡ χαρὰ εἶνε ἡ ζωὴ τὴν ὅποιαν εἶδομεν διὰ μέσου μιᾶς ἀκτῆνος.

Carmen Sylva

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πιάστα κουρμάς.—25 δρ. βούτυρον, 50 δρ ἀλεύρι Εὐρωπαϊκόν, 25 δρ. ζάχαριν, μίαν κουταλιά σόδα ὀλίγη βανελίνη καὶ 3 κρόκους αὐγῶν.

Ὅλα αὐτὰ ζυμώνονται καλῶς καὶ γίνονται ὡς εἶδος φύλλου τὸ ὅποιον τὸ βάζετε εἰς τὴν φόρμαν ἀλειμένην μὲ βούτυρον καὶ τὸ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον.

Κατόπιν ἔχετε 70 δρ. κουρμάδες καθαρισμένους καὶ κομένους εἰς μακροῦλα τεμάχια, ἐπίσης καὶ 75 δρ. ἀμύδαλα χονδροκομένα καὶ 75 δρ. ζάχαριν ἄχνην.

Κτυπάτε 6 λευκά αὐγῶν ἄρκετὴν ὥραν προσθέτοντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ζάχαριν ἀμύδαλα καὶ κουρμάδες ὡς καὶ ὀλίγην σόδα καὶ χύνετε τὸ μίγμα αὐτὸ εἰς τὴν ψημένην πρώτην ζύμην καὶ τὸ στέλλετε πάλιν εἰς τὸν φούρνον.

Ἡ κ. Ἀνθὴ Βασιλειάδου ἰατρὸς γυναικολόγος, ἀσχοληθεῖσα ἐπὶ τριετίαν εἰς τὰς μεγαλειέτας γυναικολογικὰς κλινικὰς τῶν Παρισίων καὶ ὡς ἐσωτερικὴ βοηθὸς τῆς Maternité, δέχεται εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μανρομιχάλη ἀρ. 44 οἰκίαν της καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 2ας μέχρι τῆς 5ης μ. μ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν καὶ Οἰκοκυρικὴν σχολὴν, ὁδὸς Πανεπιστημίου, ἀρ. 26 ἔφθασαν αἱ νέαι παραγγελίαι καπέλων καὶ εἰδῶν τοῦ τμήματος τῆς πιλοποιίας διὰ τὴν ἐαρινὴν καὶ θερινὴν περίοδον. Εἰς τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν καλλιαισθησίαν τῶν καπέλων τοῦ τμήματος τούτου, τοῦ ἀνακαινισθέντος παρὰ τῆς διακρινομένης διὰ τὸ γούστο της πιλοποιοῦ κ. Λεούση, προστίθεται ἡ ἀμεσὸς ἐκτέλεσις πάσης παραγγελίας καὶ αἱ ἐξαιρετικῶς εὐθηναὶ τιμαί. Αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παραγγελίαι πρέπει νὰ συνοδεύονται μὲ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν καὶ μὲ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τῶν κυριῶν. Ἡ ἀποστολὴ καπέλων εἰς τὰς ἐπαρχίας γίνεται παρὰ τοῦ τμήματος.

Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. συνδρομητρίαι ὡς καὶ αἱ κ.κ. ἀνταποκρίτριάι καὶ ἀνταποκριταί μας, οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

ΝΕΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

JOUVENTINE ANABHTHPION ΥΔΩΡ I. KANTZOYK

Πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς φυσικῆς χροῦας τῆς κόμης, τοῦ γενείου καὶ τῶν ὀφρυῶν

Πλεῖστα ὅσαι σκευασίαι συνεστήθησαν μετ' ἐπαίνων μέχρι τοῦδε πρὸς βαφὴν τῆς κόμης καὶ τοῦ γενείου, ἀλλ' ἅπασαι σχεδὸν συντεθεῖσαι παρ' ἀνδρῶν ἀμοιρῶντων πρακτικῶν γνώσεων ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς χημείας καὶ τῆς ὑγιεινῆς, αὐταὶ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν καταγγέλλουσι, καὶ ἵνα μηδεμιᾶς τὸ ὄνομα ἀναφέρωμεν θέλει ἐπαρκέσει ἡμῖν νὰ ἀποδείξωμεν ἐνταῦθα τὰ ἐλάχιστα αὐτῶν ἐλαττώματα, ἵνα πάντες οἱ χρῆσιν αὐτῶν ποιητάμενοι ἀναγνωρίσωσι τὴν ἀξίαν τῆς ἡμετέρας ἐκτιμήσεως.

Αἱ μὲν τούτων αἱ ὑπὲρ τὸ δέον χημικὰς ἐνώσεις περιέχουσαι, εἶνε δύσχρηστοι εἰς τὴν ἐφαρμογὴν, ἔχουσι τόσοβαρὸν ἐλάττωμα τοῦ κυλιδοῦν τὸ δέρμα καὶ παρέχουσι τῇ κόμῃ καὶ τῷ γενεῖφι ἀπόχρωσιν λίαν ἐντονον, ἣτις μεταβάλλει τὴν φυσιογνωμίαν ἐνῶ αἱ ἄλλαι ἀσθενέστεραι οὔσαι ἀπαιτοῦσι τὴν συχνὴν χρῆσιν. καθ' ἣν ὁ χρώμενος αὐτὴν δύναται νὰ ἴδῃ τὴν κόμην καὶ τὸ γενεῖον αὐτοῦ διερχόμενα διαδοχικῶς δι' ὅλων τῶν χρωμάτων τοῦ οὐρανοῦ τόξου, καὶ ἄλλαι τέλος, σχεδὸν ἀδρηνεῖς οὔσαι, ἀπαιτοῦσι χρῆσιν διηνεκῆ, εἰς ἣν δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῶσιν ἄτομα ἠναγκασμένα ἀδιαλείπτως νὰ ἐνασχολῶνται εἰς τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν.

Ἐκτὸς δὲ τῶν δυσχερειῶν τούτων, καθῆκον ἡμῶν ἡγοῦμεθα ἀποδεῖξαι κατὰ τὴν γνώμην πάντων τῶν ἰατρῶν, ὅτι τὸ πλεῖστον αὐτῶν περιέχει βάσεις ἐπιβλαβεῖς τῇ ὑγείᾳ καὶ ὅτι ἡ ἡμερησία χρῆσις ὑγροῦ ἐν καταστάσει διηνεκοῦς ὑγρῆς διατηροῦντος τὴν κεφαλὴν, προσενεῖ ἀφεύκτως κεφαλαλγίαν, νευραλγίαν, ὀδονταλγίαν, ρευματισμοὺς ἐπικρανίους, κατάρρους καὶ ἄλλα παρόμοια κακά.

Τουναντίον. ΤΟ ΑΝΗΒΗΤΗΡΙΟΝ ΥΔΩΡ JOUVENTINE ἀποτελεῖται ἐξ ἐνώσεως μὴ ὑποκειμένη εἰς τὰς κακὰς ταύτας συνεπείας. Ἡ χημικὴ αὐτοῦ σύνθεσις ἀναποκρίνεται πρὸς ἀπάσας τὰς ἀποχρώσεις ἀπὸ τοῦ καστανοῦ μέχρι τοῦ μέλανος, ἀνευ κινδύνου τοῦ ἐκτιθεσθαι εἰς τὰ ἀμφίβολα ἐκεῖνα χρώματα, ἅτινα προδίδουσι τὸν χρώμενον τοιαύτην τινὴ σκευασίαν, ἀνευ ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦμένου.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἤδη χρήσεως παρέχει ἀπόχρωσιν φυσικὴν, ἣν μετ' ὀλίγας δύναται τις νὰ περιγάγῃ εἰς τὸ βαθύτερον μέλαν χρῶμα.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ